

lyste et Par kønne, gode og trofaste Øjne. Paa Bonde-
maner holdt han Stokken — en kraftig Knortekæp —
langt ud fra sig, og han satte den anden Haand i
Siden med den overdrevne Rejsning, hvormed smaa
Folk ofte søger at bøde paa, hvad der mangler dem
i Højden.

Efter at Frøken Hecht var bleven forestillet og
havde trukket sig tilbage, gik Herrerne ind i Teltet.

»Værsgo' og tag Plads. De undskylder nok, at
jeg gør mig det bekvemt. Jeg er for Tiden lidt Pa-
tient.«

»Jeg har hørt om det. Det er forhaabenlig ikke
noget alvorligt?«

»Aa nej. Jeg har blot maattet forandre mine Livs-
vaner. Stort andet betyder vore Sygdomme jo over-
hovedet ikke. Men det var ikke om mig, vi skulde
tale, Hr. Hamre! De har — i en lidt stor Tone —
krævet mig til Regnskab for mit Forhold til Land-
arbejder-Forbundet her. De bebrejder mig, at jeg
netop samme Dag, som det store Agitationsmøde blev
holdt derinde i Favsing, arrangerede lidt gammel-
dags Fastelavns-Lystighed for Folkene her paa Gaar-
den.«

»Ja, det forbavsede mig unægtelig meget at høre.
Det havde jeg ikke ventet af en tidligere Menings-
fælle. For det kunde jo kun opfattes som en De-
monstration.«